Ч. 18 (13.563). Львів, вівторок 23. січня 1934. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Свято 22. січня.

Дня 21. ц. м. влаштував Централььний Комітет Еміґрантів з Вел. України перше з цьогорічних Свято 22. січня в салі Луґу при вул. Коперника 5.

Свято почалося в год. 12. в пол. привітом полк. Кузьмінського, що відмітив у своїй промові значіння цього Великого Дня для України і його роковин в сучасний момент. Після цього хор під батутою радн. Купчинського відспівав „Світе тихий, краю милий", а тоді проф. Дорошенко виголосив обємистий реферат про історію української самостійницької думки в її ході через століття. З черги хор відспівав знову „Молитву Андрія" з опери „Запорожець за Дунаєм" та „Засяло сонце", а ред. А. Курдидик відчитав свою імпровізацію „Роковини 22-го". Свято закінчила чета луговичок в народніх строях, що виконала ритмічні вправи до пісні „Вилиш, брате мій" та національний гимн, підхоплений цілою салею.

На салі було яких 150 осіб, серед цього представники Парл. Репрезентації та центральних українських установ. (—)

—o—

Ліґа про басейн Сари.

Ліґа Націй закінчила в пятницю наради 78 сесії. М. і. полагодили справу приготовних зарядженнь до плебісциту в окрузі Сари.

Барон Альойзі в рапорті заявляє, що, на його думку, Рада не може вже тепер почати дискусії в справі постанов, які треба би ухвалити для виконання децизій версайського трактату. Для підготовки приготовних праць плебісциту Альойзі радить створити комітет. Комітет зясував би Раді Ліґи Націй в травні ріжні справи в звязку з плебісцитом. Рівночасно Альойзі предложив проект резолюції із вказівками для комітету. В резолюції Рада стверджує бажання виконати всі обовязки, з якими лучиться приготування та переведення плебісциту в Сарі при запевненні свобідного, тайного та щирого голосування.

Міністер Бонкур сказав, що колиб між Францією та Німеччиною в справі Сари були до полагоди лише справи інтересів, то справу можна би легко полагодити шляхом безпосереднього порозуміння. Та тут іде про право населення Сари, оішати про свою долю. Франція думає, що населенню цьому годі відбирати те право. Бонкур піддержав проект бар. Альойзія, зазначуючи, що населення треба забезпечити перед пресією і погрозами.

Британський делегат Еден і чехословацький делегат Бенеш піддержали предложення Альойзія, яке рада приняла однодушно.

Американський конґрес приняв валютовий закон.

ВАШИНГТОН, 21. І. ПАТ. Конґрес приняв без поправок проект монетарного закону, переказуючи урядові запас золота із федеральних резерв. В дебаті конґресмен Дайк сказав, що золоті цертифікати в дійсности є „актом відходу", який доказує, що федеральні запаси золота поховані в ливарних скарбницях. Конґрес відкинув поправку, яка забороняє знаціоналізований трансфер до Національного Банку.

ЛЬОНДОН, 21. І. ПАТ. Рузвельтів валютовий закон, що його приняла палата пізним вечором, здобув 360 голосів за, а всього 40 проти. За законом голосували всі демократи за винятком двох. Споміж республиканців 68 голосувало за законом, 36 проти. Також пять соц. фармерів голосувало за законом. Отже дійсно Рузвельта піддержали не лише демократи, а також більшість республиканців і так здобув велику більшість у палаті репрезентантів. Вислід цей безсумніву вплине й за голосування в сенаті.

Австрія попросить інтервенції проти Німеччини.

ВІДЕНЬ, ПАТ. У тутешніх дипльоматичних колах впевняють, що австрійський уряд за посередництвом свого посла в Берліні Таушіца повідомив німецький уряд, що коли терористичні акти й аґітація, яка загрожує цілости Австрії, не припиниться, тоді австрійський уряд перестане вважати австрійсько-німецький конфлікт за справу, що інтересує виключно Австрію та Німеччину, а попросить великі держави, щоби інтервеніювали.

Новий саботажний процес у СРСР.

ПАРИЖ, 21. 1. ПАТ. Московський кореспондент „Ексцельсіора" повідомляє, що небаром відбудеться новий саботажний процес проти представників Т-ва закорд. імпорту. Вони контролювали скількість і якість товарів, вивожених із СРСР до закордону. Арештували вже гол. директора бельгійського т-ва на СРСР інж. Бернарда та 5 чужинців, що заняті були в пристанях Чорного Моря. Ті арештовані й ще інші відповідатимуть за підкупство більшовицьких службовців, саботаж і економ. шпіонажу, намаганий підпал і ушкодження одного більшовицького підводного човна.

Спалили чекіста на костирі.

В районі Заславля знайшли перед кількома днями під снігом спаленого трупа мужчини. ДПУ ствердило, що це труп мінського чекіста Дмитра Вітровського, якого вислали недавно на „роботу" до залізничого політвідділу. Півтора тижня тому Вітровський нагло щез. Слідство виявило, що його наперед убили, а опісля опалили на костирі. Здогадуються, що його вбили кревняки жертв, замучених чекістами в Минську. Свідчать про це анонімні листи з погрозами, які він дістав перед смертю.

—o—

Фальшиві зізнання Фербенкса.

ЛЬОНДОН, 21. І. ПАТ. Із Льос Анджельос повідомляють, що американська скарбова влада вступила на судову дорогу в обвинуваченням проти відомого фільмового актора Дагласа Фербенкса за фальшиві зізнання при вимірі дохідового податку. Скарбова влада домагається від Фербенкса вирівнання незаплачених податків із відсотками, разом 176.000 долярів. Фербенкс живе тепер у Льондоні та мабуть не вернеться до Америки.

Більшовики розстрілюють.

З польсько-радянського пограничя повідомляють польським часописам про нові розстріли в Радянщині. В останніх часах на основі присудів ДПУ виконали 60 розстрілів, з яких часть стоїть у звязку із справою бувшого посла польського сойму Сохацького, що тим часом до Москви й був недавно обвинувачений в провокації.

ІТАЛІЯ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ АВСТРІЇ.

РИМ, 21. 1. ПАТ. Виїзд держ. підсекретаря Сувіча до Відня коментують в італійських політичних колах як підкреслення відношення Італії до справи істнування Австрії як незалежної держави. Ті кола вказують на розбіжність думок Берліна та Риму на справи Австрії і згідність думок Парижа й Риму. Відси здогад, що Сувічові балачки в Відні могтимуть причинитися до навязання французько-італійських балачок у господарських справах наддунайських держав. Замітне, що італійські кола щораз частіше стараються вишукувати справи, які унагляднюють можливости італійсько-французької співпраці на терені европейської політики.

Сувіч вернувся вже до Риму.

ВІДЕНЬ, 21. І. ПАТ. У звязку з гостиною мін. Сувіча видали урядовий комунікат, який стверджує істнування найщиріших взаємин між Австрією та Італією і зазначує, що гостина й балачки, ведені у Відні, потвердили згідність закордонної політики обох держав, якої метою є вдержання незалежности Австрії, реформа її устрою та господарська відбудова. Вістку, що канцл. Дольфус заповів апель до міжнародніх чинників, колиб протиавстрійська кампанія, інспірована деякими німецькими чинниками, не припинилися, потверджують, та досі невідомо, як відповів на це німецький уряд.

—o—

ЗГИНУВ СТАВІСЬКИЙ — ЗГИНУВ ЧАСОПИС.

ПАРИЖ, 21. І. ПАТ. Недавно оснований часопис п. з. „Міді", що його видавав Даріюс, якого арештували у звязку з аферою Ставіського, перестав виходити. „Міді" без успіху старався конкурувати з популярним денником „Парі Міді"

—o—

БЕНЕШ В АВСТРІЇ.

ВІДЕНЬ, 21. І. ПАТ. „Н. Фр. Пресое" повідомляє, що в повороті зі Загребу мін. Бенеш приїде до Відня, де переговорюватиме з канцл. Дольфусом. Та вони стрінуться поза Віднем.

—o—

ЗЕМЛЕТРУС У РУРЩИНІ.

БЕРЛІН, ПАТ. У Рурському басейні відчули нічю землетрус, що тревав чверть хвилини. Стіни одного дому зарисувалися. Рівночасно вода в ріці наслідком дощу піднялася та залила поля і левади в багатьох місцевостях. Міст на Кемнаде грозить заваленням

—o—

БОНКУР ПРИЇДЕ ДО ПОЛЬЩІ.

ПАРИЖ, 21. І. ПАТ. Сен Бріс подає в „Журналю", що мін. Бонкур при прощанні з мін. Беком сказав, що найближчу балачку матимуть у Варшаві. Кореспондент пояснює це так, що французький міністр уже небаром приїде до Польщі.

СПЕКА.

БУЕНОС АЙРЕС, 21. 1. ПАТ. В Арґентині тепер нечувана спека, що доходить до 104 степенів Фаренгайта. Було багато випадків сонішного удару.

ПОШЕСТЬ ПЛЯМИСТОГО ТИФУ.

Державна служба здоровля зареєструвала минулого тижня дальший зріст занедужань на плямистий тиф. Зареєстровано 97 випадків тієї недуги, причому тереном пошести є північно-східні воєвідства (Волинь, Полісся). Міністерство суспільної опіки урухомило на Поліссі три епідемічні станції задля поборювання плямистого тифу.

Українське шкільництво в цифрах.

Зміст промови посла Дмитра Великоновича на буджетовій комісії сойму.

(Докінчення.)

Шкільний плебісцит.

В попередніх літах ми вже виявили способи і методи, через які нищилося українське шкільництво. Тепер приходиться мені вдруге заниятися тими методами, зібраними з останніх місяців. Найбільше зловживань маємо в звязку з законом про викладову мову в школах з 31. липня 1924 р. Коли цей закон ухвалено, тоді польські закордонні офіційні представники в Женеві впевнювали, що це найкращий закон, що забезпечує українському населенню можність шляхом плебісциту добути школу з батьківською викладовою мовою. На ділі вже в 1925 р. виявила практика справжній зміст того закону і вже тоді наші представники предложили владі багатий матеріял. Тодішній міністер санаційного уряду Суйковський не відкинув українських жалоб та виявив свій плян, в якому хотів змінити закон Грабського і пропонував швайцаризацію шкільництва в Польщі. Пішов міністер Суйковський, минулися його слова, а санаційний уряд розпорядком президента з 29. листопада 1930 р. запетрифікував закон Ґрабського на 7 літ. В 1932 р. українське населення спонтанічно приступило до techniques поновного плебісциту. Внесено понад 200 тисяч деклярацій за більш як 300 тисяч дітвори, надіючися, що чейже уряд пошанує свій власний закон і волю такої маси наших батьків. На жаль завелися наші люди у своїх надіях. Повстала ціла література зловживань шкільної і адміністраційної влади, яка колись буде голосним документом. Ці зловживання можна так схарактеризувати: 1) там, де була українська викладова мова, підступними способами видурювали від людей підписи за 20 дітей за польською мовою навчання і влада школу утраквізувала; 2) там, де була утраквістична школа і де наші люди внесли за всі діти деклярації з домаганням української мови навчання, та не вдалося добути 20 підписів за польською мовою, шкільна влада уневажнювала частину українських деклярацій і задержувала утраквістичний виклад; 3) де була утраквістична школа і люди не вносили деклярацій за українську мову, там зголошували 20 польських деклярацій і влада накладала школі польський виклад; 4) в численних наших громадах, де населення не брало участи в переписі населення в 1921 р. і де списові комісарі злобно записали всіх українців як поляків, то тоді хочби і на 100 відс. село було українське, влада накидувала польський виклад, а українські деклярації звертала, покликуючись на те, що нема в даній громаді 25 проц. українців! Ту практику задержано досі, хоч вже 2 роки минає від нового перепису населення; 5) найбільше зловживань допустилася влада в той спосіб, що в громадах, в яких внесено за частину дітей деклярації з вимогою української викладової мови, а остало необнятих декляраціями більш як 20 дітей, кураторія самовільно зміняла український виклад в школі на утраквістичний, вважаючи, що за частину дітей, яких батьки не внесли деклярацій, можна признати право польської мови навчання.

Бували випадки, що учительство на власну руку впроваджувало польську викладову мову, як це недавно зробив управитель школи Кіндкевич у Стебнику повіт Дрогобич.

Проти неслушних оречень Кураторії вносили наші люди відклики до міністерства освіти. Вони доказували зловживання влади, доказували фальшування підписів на декляраціях за польською мовою, одначе міністерство освіти зправила затверджувало рішення Кураторії.

Що зловживання були, нехай послужать за примір два присуди Адміністраційного Трибуналу (були оголошені в „Ділі“, тому їх пропускаємо. — Ред.), які опрокинули неслушну інтерпретацію Кураторії в справі самовільної зміни викладу без внесення деклярацій і через відмову провірити підписи на декляраціях за польською мовою навчання. Оречення Адміністраційного Трибуналу повинно спричинити направлення лиха, однак куратори не мають наміру приноровитися до цього, як свідчить півофіційне пояснення львівської аґенції „Всхуд“.

Осінню 1933 р. наше населення поновило в деяких місцевостях плебісцитову акцію. Одначе стрінулося з новими перепонами, а саме з боку повітових старостів, як старости в Жовкві, Раві Руській і ін., які заборонили війтам леґалізувати підписи батьків на декляраціях.

Коли наш нарід бачить таке ломання закону, то хапається розпучливих актів і самочинно реаґує в обороні свого національного характеру, культури й школи.

Типовим приміром боротьби за права вчити дітвору в батьківській мові, є голосний страйк шкільної дітвори у Синевідську Вижнім, пов. Стрий. В тій справі внесли ми вичерпуючу інтерпеляцію і тому не буду її ширше обговорювати. Одначе мушу подати панам коротке освітлення справи, дуже подібної до боротьби за рідну школу у поляків перед 30-ти роками. В громаді є 5.000 українського населення, яке під культурним оглядом стоїть дуже високо, є також поляки, головно тартакові робітники і жиди. Є там 2 школи — одна польська 2-клясова біля тартаку і одна українська 7-клясова в селі. Українських дітей понад 600, а польських і жидівських около 150. Від 1932 року змінено в українській школі виклад на утраквістичний, що викликало поважну реакцію українського населення. Рівнож декотрі вчительські сили, а також польські діти, приділені до української школи, трактували вороже українську дітвору, називаючи її „синевідські бандити“, „кабани“ і т. п. Українська дітвора не находила справедливости в учителів поляків. Це трактування української дітвори і відмова шкільними властями привернути український виклад, спричинило страйк шкільних дітей, які відмовили відповідей в польській мові, та одноголосно відповідали властям, що жадають української школи. Власти замкнули українську школу, і польські і жидівські діти, які були в українській школі перенесено до польської школи, якій надано плян 7-клясової.

Поліція побила кількоро дітей, тягаючи їх до команди і женучи закутих в кайдани до суду. Стан в селі дуже поважний.

Дійшло до загального загострення відносин між українським і польським населенням, бувають щораз частіше випадки взаїмних обид і побивання української і польської дітвори. Дійшло до того, що власник тартаку відмовляється приймати до праці робітників-українців, а члени стрілецької орґанізації бють нераз українців раначи їх тяжко. Адміністраційні власти і поліція зареаґували на це напруження так, що візвали виключно українське населення до виконування варти коло польської школи і в селі по 36 людей, що 8 годин. Перед 3-ма тижнями стався випадок наглої смерти одного з робітників, який голодний і неодітий, вигнаний на варту, через перестуду покінчив нагло життя. Про відносини, які витворилися в останніх тижнях в цій громаді ми зложили меморіял в міністерстві внутрішніх справ. Тепер стан там такий, що 600 українських дітей є позбавлених шкільної науки і не дозволяється їм вести приватно домашньої науки, а польська і жидівська дітвора вчиться нормально у місцевій польській школі.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 23. СІЧНЯ 1934.

М. ГАЛУЩИНСЬКИЙ 8)

З Українськими Січовими Стрільцями.

СПОМИНИ З РР. 1914—1915.

Засідання Б. У. — Що заявив д-р К. Левицький. — Моя промова. — Святочний акт. — Неясні враження.

З правдивою нетерпеливістю очікував я засідання ЗУР., яке, як я сподівався, мало мені цілу справу ясно перед очі поставити.

Ще тої самої днини дізнався я, що властиве ЗУР. намітила на команданта УСС. радн. Рожанковського. Одначе він, по думці ЗУР., лише гасив духа, і тимсамим не надавався на те становище. Він сам, як поважна та розважна людина, швидко осудив положення та завчасу усунувся з передового місця, полишаючи те трудне завдання свому наслідникові. Які були дійсні мотиви уступлення радн. Рожанковського, я не довідався. А по-друге і пора не була відповідна й часу на те не було, щоби такими справами займатися. Як добрий політик, яким радн. Рожанковський показався за цілий час війни, він швидко зумів увільнитися з того незавидного положення, в яке попав я.

Вечором явився я, як було умовлено, на засіданні ЗУР. Коли всі посходилися, обняв провід д-р Кость Левицький і складав звіт зі своєї поїздки до Відня. Після ріжних чергових справ прийшла на порядок як остання точка справа УСС. Д-р К. Левицький заявив ясно й недвозначно, що справа УСС. є точно означена а обговорена з представником міністерства війни полк. ген. штабу Граціловичем. На основі вислідів конференцій і згоди Начальної Команди Армії стрільців не будуть уживати як фронтового війська, але як: „Truppe zur politischen Aufgabe im Etappenraume der Armee“. Усе стрілецтво буде поодинокими відділами розкинене на цілім схід. фронті, як далеко сягає українське населення, буде чинником між армією і населенням, щоби те останнє позискати для осередніх держав і викликуванням прихильного настрою в населення забезпечувати зади армії. І ніякі представлення деяких промовців нічого не помогли, що таке приречення полк. Граціловича до нічого не зобовязує, що стрільців уживатимуть таксамо, як інше фронтове військо, що вони засмакують тих самих трудів і прикростей, як інші частини війська. Всі ті представлення стрічалися з рішучим протестом д-ра Левицького.

Наскільки собі пригадую, і я забрав тоді слово. Головно звернув я увагу на те, що навіть якби дане приречення до чого зобовязувало, то з цим не можна йти як з аґітаційним гаслом між молодь. Ліпше ясно й отверто сказати, що молодь іде свої груди наставляти на смерть, ніж пізніше станути перед громадянством із закидом, що під покришкою фальшивих гасел втягнено цвіт народу у світову завірюху і там його знищено. А як остаточний арґумент подав я, що на випадок потреби, колиб воєнна ситуація того вимагала, то Нач. Команда Армії не буде оглядатися на ніякі приречення і вставить усе, що матиме під рукою, у бойові ряди. І ніхто не може й не сміє їй взяти того за зле, бо це буде тактична конечність. А та остання оправдує найстрашніші річи. Знаю, що мої слова не конче всім подобались, але я мусів їх сказати, щоби заспокоїти свою совість і щоби не брати опісля на себе закиду, що обіцяв що інше, а що інше опісля прийшло.

Після того маленького диссонансу заявив д-р К. Левицький, що уважає стрілецьку справу щасливо розвязаною, тимбільше, що вже появився і „командант“ (д-р К. Л-ий лише того титулу уживав) у моїй особі і що моя особа дає запоруку, що справа піде доброю і певною дорогою. Після поставленого до мене запиту, чи я команду прийму та після моєї притакуючої заяви, д-р Л-ий заявив святочним тоном, що ЗУР. іменує мене командантом стрільців. І це був мій другий гріх, що я так без ніяких застережень подав свою згоду на поставлене питання. Але коли ще раз думками переживаю ті часи, коли ще раз переходжу все, то не знаю, чи міг я інакше поступити, як поступив.

Після того святочного акту додав ще д-р К. Л-ий, що тими днями приїде тут один полковник від уланів, щирий прихильник українців, який займеться переведенням орґанізації стрілецтва, щоби воно прибрало мілітарний, військовий вигляд. І всі вдоволені, що так добре все складається, що такі тяжкі справи так легко вдалося розвязати, покінчили наради, аби ще з вікон дому „Просвіти“ приглянутися походові стрільців через місто в честь цісарських уродин. І дійсно, на долі стояла вже може з сотка стрільців у лаві, які на вид голів у вікнах дому стали кричати „Славно“. Здається мені, що ще й виголошено якусь промову, після якої на команду стрільці відійшли до касарні.

(Продовження буде.)

Як винародовлювались українці за Австрії до 1848 р.

Як представлялася справа з народнім шкільництвом.

По заведенні терна програвало лише двох, а один вигравав, але зате виграна коштувала його деколи так багато, що видатки не повернулись йому й за кільканацять років. Мусів бо добре оплатити інших конкурентів, щоби не подавалися, й у консисторії за прийняття до терна „до 50, 100, й 500 зол., як нам добре відомо, титулом „на вдови й сироти" платити". До того консисторії й при тернах не тримались урядових приписів, але дуже часто упосліджували заслужених кандидатів або довголітніх ревних священиків, а приймали молодих незаслужених людей, до терна, тільки тому, що вони були їх свояками. „Митрополит Левицький мав їх до 60 родин, яким найкращі парохії роздавав і крилошанами робив". Кожен із крилошан і консисторських урядовців мав свояків і, чим численіша була ця консисторська династія, тим більші кривди терпіло духовенство. Тут і додавав автор увагу, що наставники духовенства за Австрії могли більше та сміливіше позволяти собі ніж давніші, які не мали в польській владі опікуна й тим самим урядової заслони, отже й роздавали душпастирські посади не самовільно, але згідно зі звичаєм і по змові згідно з канонічними приписами східньої церкви.

Вертаючи до українського народу та його освіти, автор стверджував, що він, „як давніше за неосвіченого духовенства був темний, так і сьогодні за освіченого ще темніший. Давніше було менше шкіл ніж сьогодні, а все таки по селах і по містах було більше людей, що вміли по українськи читати, що з Києва й Почаєва приносили й читали ріжні книжки до набоженства, а зокрема славні малі псалтирки й акафисти; а сьогодні знаходимо в давніших шематизмах при кожній парохії **schola trivialis** або **parochialis** а рідко де на селі, а ще менше по містах зустрінемо людину, що вміла би по українськи читати. Правда, були деякі з єпископів народолюбці, що бажаючи просвітити темний нарід, сильно налягали на духовенство, щоби кожний парох завів народні шкілки в своїй парохії, але духовенство не робило цього, бо одні не могли, а інші про це не дбали, а ще інші зовсім не бажали мати вчених парохіян, а все таки всі щороку подавали шкільні викази до консисторії". Тут і покликувався автор на свідоцтво Якова Головацького, як то декани в часі єпископської візити водили привчену молодь із одного села до іншого, а звідти далі й пописувалися нею перед епископом.

Таким робом „виясниється те, що в шематизмах при кожній саме парохії читаємо **schola parochialis** або **trivialis** хоч її там не було й досьогодні по більшій частині ще нема, а якщо яка де була, стояла пусто тому, що громада не хотіла посилати своїх дітей до школи, де вчили по польськи, а по українськи мало що, а церковного співу, на чому їй найбільше залежало, цілком нічого не вчили. Десь-не-десь, якщо громада мала ревного пастиря й аматора співу, якого межи стома заледве можна було знайти одного, була школа, де молодь училася по українськи й по польськи, як напр. бачили ми у бережанській окрузі в Кальному, за св. п. о. Прокоповича, або в Хлівчанах, у жовківській окрузі, за о. Щапановського, де молодь із музикальних нот училася співу. До цих дійсно народніх шкілок громади охоче посилали свої діти, знаючи, що вони навчаться там читати й писати, а попереду усього, що в них найважніше, що там навчаться своєю, а не чужою, мовою Бога хвалити. Та не стало ревного пастиря, не стало й школи".

Ось оповідання очевидця або з уст очевидців. Про те, з приводу чого написані такі слова, про дещо інше з брошури автора та про нього самого буде мова в окремій статті.

Мих. Возняк.

В корпоративній державі

Цими днями римський сенат переводив широку дискусію над законом для корпоративних інституцій. З цієї широко поведеної дискусії а то й полеміки між деякими сенаторами, довідуємося про успішні змагання італійського корпоративізму, який рішуче береться нормувати економічне життя краю. Не творячи ніякого високого проводу для своєї контролі, ні ніякої кляси мізкових теоретиків, фашизмові вдалося створити оту систематичність в економіці свого краю. Корпоративізм кладе врешті край усяким клясам, за якими так пропадають усякі ліві соціялізми, що без цих клясм не можуть іствувати, не можуть жирувати на національному організмі.

„Всі ті осяги — каже „Іль Мессаджеро" з 13. І. ц. р. у своїй передовиці — перш за все є незрівняно кращими, ніж більшовицькі експерименти, які є чисто зоологічні в руїні, а тому абстрактні й нелюдські. Всі ті осяги пішли далеко дальше вперед ніж скромний американський емпіризм, який є убогий ідеалами й засобами".

Найгіднішим уваги тут те, що в сучасній світовій кризі, коли деякі народи Европи переживають уже просто нужду, в Італії переводять корпоративізацію усього економічно-культурного життя країни. І переводять це з вірою, що лиш ідучи тим шляхом, можна піднести добробут країни.

М. З.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

КООПЕРАТИВНІ МЯСАРНІ У ЛЬВОВІ.

Пос. Луцький у своїй промові, яка закінчила генеральну дискусію на ювилейному зїзді Рев. Союзу 15-го ц. м., згадав між іншим, що Центросоюз основує небавком у Львові низку крамниць-мясарень. На наш безпосередній запит у „Центросоюзі" дістали ми відповідь, що на початок плянується відчинення 5-ох крамниць у Львові і що в тому напрямі ідуть заходи.

СЕЛЯНСЬКІ ГАРАЗДИ НА ВОЛИНІ. — НЕДОЇДАННЯ І ПИЯНСТВО.

„Ґазета Варшавска" помістила на днях кореспонденцію з Волині, в якій заїзжий автор п. н. „Образки з Волині" передає свої враження і розмову з одним знайомим дідичом. Про матеріяльне положення селян цей дідич говорить ось-що:

Селянство живе в нужді. Для прикладу подам вам буджет пересічного хлібороба. Має 4 морґи землі. Може з того осягнути найвище по 8 метрів з морґа. Це дасть йому 32 метри пшениці, яка коштує тепер 16—17 зол., отже разом 540 зол. річно. Якщо має двоє дітей, то на сам одяг, чоботи і необхідні видатки піде 200 зол. річно. Прохарчування інвентаря коштує 100 зол. на рік на харчі, недуги і на новий засів. Отже або голодує, або ходить без чобіт. Розумієте, що в такій ситуації пє з розпуки і витримує в голоді, пухне від бульби, а вся родина сотика не бачить.

Трохи далі, після обговорення в кількох реченнях культу „монопольки", дідич обговорює спроби „самопомочі". Та й тут картина невесела. „Деякі селяни, аби доробити щось до своїх нужденних заробітків з землі, основують варстати. Один прим. відчинив тут кузню. Скарбові урядовці визнали її промисловим обектом, веліли йому заплатити доходовий податок. І „хлоп" зачинив назад кузню". Але одно радісне: „не зважаючи на нужду — каже поляк з Волині — український хлібороб (хлоп рускі) горнеться дуже до науки". Очевидно хоче польської мови, бо — мовляв — українську... вже знає.

Польська хроніка.

ПРОФ. АДАМ КРЖИЖАНОВСЬКИЙ ПРО НАПРЯМНІ ПОЛЬСЬКОЇ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ.

Відомий польський економіст і знавець валютових справ проф. Кржижановський виголосив 15-го ц. м. у Варшаві виклад, у якому розглянув ситуацію на світовому валютовому фронті і зокрема заняввя фінансами Польщі. Це останнє найцікавіше. Прелеґент сказав між іншим ось-що (передаємо тільки зміст): Ще в цьому біжучому році станемо перед ділемою: чи дальше обтинати буджет, чи шляхом кредитових операцій (прим. емісії скарбових бонів, льомбардованих через Банк Польський) осягнути вищий рівень цін. Очевидно, що в останньому випадку (колиб світові ціни в золоті дальше обнижались) треба би рахуватись з відхиленням золотого від теперішнього паритету. Ні одну ні другу розвязку не вважає прелеґент ідеальною. Одинокою ідеальною розвязкою був би поворот до свобідної виміни дібр і капіталів на міжнародньому і на краєвому терені. Це автоматично уздоровилоб й утривалило би звишку цін і зріст оборотів. Але — хоч професор сам сприяє лібералізмові — вважає поворот до нього покищо неактуальним. Отже з двох лих треба вибрати менше лихо. Дальша політика дефляції і обнижування кредитів видається йому важка. Лекшим і ліпшим шляхом є шлях побільшення госп. кредитів, поміркованої звишки цін, непобільшування буджетових і позабуджетових видатків і в консеквенції **у-рухомлення** (проф. К. сказав: уелястичнення) **курсу валюти**. Як при обговорюванні міжнародньої так і польської валютової ситуації слідні у прелеґента симпатії в сторону анґлійських валютових маніпуляцій.

КОРПОРАЦІЙНИЙ ПРИМУС У ПРОМИСЛІ ПОЛЬЩІ.

Проектована новеля до промислового закону в арт. 76 дає міністрові пром. і торговлі право покликувати до життя примусові обеднання промисловців по бранжам. Цікаве, що навіть в урядовій пресі появилась гостра критика цього проекту (гл. „Ґаз. Польска" з 18. ц. м. стаття Ляутербаха).

ОБЕЗПЕЧЕННЯ ДОМАШНЬОЇ ПРИСЛУГИ. — ВИЯСНЕННЯ „СУСПІЛЬНОЇ ОБЕЗПЕЧАЛЬНІ"

Нові приписи щодо обезпечень дотичать теж прислуг по місточках і селах. На це особливо звертаємо увагу нашої сільської інтеліґенції. З вияснення, що нам саме прислала львівська С. Обезпечальня виходить, що оплати за домашну прислугу є:

за обезп. від недуг	5%
за обезп. від емерит.	5,2%
за обезп. від випадків	0.54%
за опл. на Ф. Праці	2%
разом	12.74%

БЕЗРОБІТТЯ В ПОЛЬЩІ ЗРОСТАЄ. — ЗА 40 ГОДИН ПРАЦІ!

На терені цілої держави було — як подає Д. Уряд Пос. Праці — 13. січня ц. р. 368.636 безробітних, на 14.241 більше ніж на 6-го січня ц. р. Зі статистики за мин. рік, яку тепер опублікувало Міжн. Бюро Праці, довідуємось, що Польща належить до тих **небагатьох держав**, де безробіття зросло в порівнанні до попереднього року. Очевидно, що впровадження 48 годинного тижня праці на місце 46 годинного мусить подекуди вплинути на дальший зріст безробіття. Професійний Інтернаціонал доручив пролетаріятові всіх держав демонструвати в днях від 14. до 21. ц. м. за введенням 40-годинного тижня праці. Польські соціялісти теж демонструють, але тільки в... ґазетах.

КРАЄВУ ПРОДУКЦІЮ ПІЗНАВАТИМЕМО ПО СПЕЦІЯЛЬНИХ ЗНАКАХ.

„Експорт на внутрішний ринок" — це парадоксальний в назві, а оправданий змістом клич, що лунає тепер в усіх державах і вяжеться з господарським націоналізмом усіх народів. Є вже цілий ряд країв, що ввели спеціяльне значкування всіх, або деяких важніших товарів. Також у Польщі „автаркісти" завязали „Центр. Т-во Підпирання Краєвої Продукції", яке почало досліджувати справу значкування краєвих товарів і заходами цього т-ва справа є вже близька реалізації шляхом закону. Найновіше 16-е число „Бюлетину" згаданого т-ва подає зразки таких знаків у Фінляндії, Данії, Австрії і Голяндії. „Польска Господарча" в окремій статті на цю тему пише: Знакування причиниться до селекції польської продукції щодо її вартости. Неозначений товар, невідомого походження і сумнівної вартости, буде шукати дальше збуту серед несвідомих споживачів. Натомісць товар, що його витворили в Польщі польські руки, в деяких випадках спертий на 100 відс. краєвого капіталу, не буде вкривати свого походження, а навпаки, означений розпізнавчим знаком, матиме шанси на швидкий збут серед свідомих консументів".

Світова хроніка.

ПІСЛЯ ЕНУНЦІЯЦІЇ ПРЕЗ. РУЗВЕЛЬТА. — ЗМЕНШЕНА НЕПЕВНІСТЬ.

Виступ през. Рузвельта перед сенатом з заповідю нових ходів у валютовому експерименті, був найбільшою ревеляцією останнього тижня. Отже поворот до золотої бази? Отже релятивна стабілізація доляра (між 50 і 60 відс. попередньої вартости), державний монополь емісії паперового гроша і диспонування золотом, інтервенційний фонд, ну і взагалі поворот до золотої бази! В цій сензаційній енунціяції найбільше здезорієнтувало валютові ринки те: 50 чи 60 відс.? Ріжниця ваган така велика, що про стабілізацію таки не доводиться говорити, хоч зменшує воно загрозу карколомних скоків вартости доляра. Показується що президент вірить в успіхи такого ліку господарської недуги, як пливка вартість валюти. Та вистарчило, що ця пливкість отримала дві межі, долішню 50 відс. і горішню 60 відс., аби грошеві ринки почали більше цінити доляр, виявляючи це деякою госсою його курсу. З приводу заповіді валютової співпраці Америки з Анґлією появились уже тривожні голоси щодо долі французького франка і цілого золотого бльоку. Причинились до цього і ріжні інші події: фінансова і політична ситуація (Ставіський!) у нутрі Франції, погрози німців підривати в Амстердамі курс франка за те, що французи зредукували привозові контингенти для Німеччини, тощо. Виходить, що справа валют буде ще довго непокоїти світ.

В. Н-кич

НОВИНКИ

— **Дарунки й пожертви** українського громадянства передовсім львівського та помочі грошевої братів з Америки, дали мені змогу подати Святу вечеру — борщ, голубці, кутю і святочні пакунки для 170 політ. вязнів у самому Львові та влаштувати Різдвяні Свята для наших засуджених вязнів у далеких вязницях Польщі. На св. Хрест вислано: 9 пачок, Равіч — 8, Вронок — 16, Вісніча — 7, Тарнава — 5, Ломжі — 19, Грудзьонца — 17, Ковля — 1. Крім того вислано малу грошеву підмогу по 5 зол. За ті дари й датки й за щиру готовість спішити кожного разу з видатною поміччю, складає всім жертводавцям гарячу подяку **д-р Степан Федак.**

— **Польські виклади про козаччину.** Від 23. до 29. січня відбудеться в рямцях загальних університетських і політехнічних викладів цикль викладів п. з. „З історії козаччини". Викладатимуть: доцент д-р Каз. Тишковський у вівторок 23. і середу 24. січня „Козаччина на службі Річипосполитої", сен. проф. д-р Стан. Закшевський в пятницю 26., суботу 27. і понеділок 29. січня „10 літ нашої історії з 1648 до 1658 р." Виклади відбуватимуться в новому університеті (саля Коперника) при вул. Маршалківській ч. 1. І. пов. Початок викладів в 19. год. Викладатимуть противники тез д-ра Гурки, який недавно в світлі правди представив Сенкевичеве „Огнем і мечем".

— **Львівська хроніка.** На гол. двірці напився сільної кислоти лісовий практикант із Королівської Гути, Ґживач. У грізному стані відвезли його до шпиталю. — Давид Дорф повідомив поліцію, що його нешлюбного 9-літнього сина вкрали цигани. — На стрільниці при вул. Курковій хлопець Заплеталь найшов у кущі набитий револьвер і поранив ним свого товариша Здебеляка. — Із крамниці Бруґера при вул. Жовківській 25. злодії вкрали шкіри на 7 тис. зол. — Із хати Шварца при вул. Ленартовича 14. вкрали гардеробу вартости 1000 зол.

— **Краєва хроніка.** Під залізничий поїзд біля Угринова кинувся Мих. Лемих. Колеса відрізали йому голову. Причина: недуга костей. — У Станиславові арештували Петра Кобилянського, як розбивав касу фірми „Рух-Промет". В касі було 8.000 зол. Останніми часами Кобилянський розбив у Станиславові кілька кас. — У Сіняві та Ланах (Бобреччина) викрила скарбова контроля тайні горальні. Апарати й матеріял сконфіскували.

— **Напад на товаровий потяг** виконала шайка зорганізованих злодіїв на лінії Лодзь-Варшава. Грабіжники розбили двері у двох вагонах і забрали велику скількість бавовняних тканин, консерв і сушених овочів. Поліція не викрила покищо грабіжників.

— **Смерть Шевчіка.** В Піску в Чехах умер Отокар Шевчік, світової слави професор гри на скрипках, у 82 р. життя. В молодих літах був скрипкарем віртуозом, опісля посвятився педагогічній праці. Написав багато творів про гру на скрипках, вложивши в них свою систему навчання, що найшла признання в цілому світі.

—o—

Літературний куток.

Закарпаття в чеській літературі.

III.

На особливу увагу наших читачів безумовно заслужив **Ольбрахтів „Микола Шугай, опришок".** Іван Ольбрахт у „Шугаї" засвоює і чеській літературі **карпатський** тип — опришка. Цей тип, що його знаємо у нас як — Олеску Довбуша, у словаків як — Яношика, у румунів як — Ондраша, анектований тепер і до чеської літератури. В оригінальній інтерпретації і з усіма відтінками **народньої свідомости.** І про цю книжку читачі „Діла" були ще торік поінформовані; як письменник дістав за неї державну літературну премію. У день оголошення премії — 28. жовтня — не було в Празі ні примірника „Шугая". За тиждень вийшло друге видання, але на Різдво не було вже й з нього жадного оправленого примірника. Тепер цей роман, як ми чули, перекладають на українську мову. На німецьку мову саме переклав його, як повідомляє **„D. Welt im Wort"**, Ю. Мадер. — Іван Ольбрахт є автором ще одної книжки про Підкарпатську Русь — „Земля без імени". (**Země beze jména, Praha 1931. O. Girgal**, ціна 10 чк.). Наш читач теж знає про неї з фейлетонів „Діла". — Іван Ольбрахт це прибране імя. Письменник народився в 1882 році в півн. Чехії в родині чеського лікаря Ант. Земана. Батько його також був письменник (псевд. Антало Сташек). Першу книжку оповідань випустив у 1913 році; перший роман сліпця — „Темниця найтемніша" — у 1916 р. „Шугай" є вже четвертим Ольбрахтовим романом. Працював також як журналіст, між іншим був головним редактором центрального комуністичного органу у Празі **„Rudé Právo"**. Перед кількома роками з іншими т. зв. „інтелектуалами" (між іншим також В. Ванчурою) покинув комуністичну партію і від тоді працює тільки як письменник. Часто мешкає в Колачаві, яку описав у своєму „Шугаєві".

Хронольогічно найпізнішою з цієї групи є **С. Нойманова** книжка „Енціяни з Попа Івана" (**Stanisław K. Neumann: Enciány s Popa Ivana, Fr. Borovy, Praha, 1933**, ст. 130+20 фотографій). Є це літні подорожні враження письменника, з Рахівщини. Вийшла як IX. томик творів автора. Можна сказати белетристично завершує безліч туристичних фрагментів, що за багато років друкували ріжні автори по всіх усюдах. Знаний як маляр природи і на Рахівщині — там він був позаторік — найбільш кохається в ній. Колишньому анархістові подобався цей край, „де природа все ще має верх", де вода, Тиса, буркути, де середньоевропейський праліс та де на гірських полонинах ростуть блакитні енціяни. Гуцульські діти жебрають у туристів, старі — збирають на шалашах останки їжі. Туристи розчаровані: вони приїхали сюди полоскати нерви драстичними картинами голоду, а тимчасом „не побачили тут живих трупів, ані людей, що падалиб з голоду". Для автора „не може бути спору про те, що домашні діялекти ближчі до мови української ніж до московської та що етнографічна підкарпатська цілість є в решті решт тільки несвідомою ще віткою українського народу". У книжці багато природи та бунтарства. Торік був С. Нойман знов на Закарпатті. Був в Ужгороді та на півночі краю. Опис його подорожі щотижня читали ми влітку у бренських **„Lidovych Novinach"**. Описи затитуловані „Довкола республіки" — отже є тільки частиною більшої подорожі. Замітки вийдуть книжкою.

Оце, здається, й усе, що можна рахувати за літературу. Як видко за короткий час є цього досить.

Назар Гнатюк.

—o—

ШАХИ.

ШАХОВИЙ ТУРНІР.

У пятницю відбувся у Львові шаховий меч між шаховим мистцем світової слави Шпільманом і репрезентацією Львова, 40 відомих львівських грачів. Після 9-годинної гри Шпільман програв уперше в своїй шаховій карієрі в симультановому сеансі. З 40 граних партій, 27 покінчилося ремісовим вислідом, 6 партій виграв Шпільман, зате 7 програв.

Виграли з мистцем такі українці: Слободян, Берич, Шевчук; ремісували, українці: Гаврищ, Турянський, Туркевич, Білик.

—o—

Спорт.

МІЖДЕРЖАВНІ ЗМАГАННЯ.

ВАРШАВА, 21. І. ПАТ. Нині в Берліні в присутності 30.000 видців Прага поконала Берлін у копаному мячі 5:0 (3:0). У Парижі Будапешт побив Париж 3:1 (3:0). У Брюселі Франція поборола Бельгію 3:2 (2:2).

ЛЕЩАТАРСЬКИЙ ТРИМЕЧ.

ВАРШАВА, ПАТ. У Бескиді на Гуцульщині відбудеться небаром лещатарський граничний військовий тримеч Чехословаччина — Румунія — Польща.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

ЖОРНА, сатирично-гумористичний журнал. Виходить двічі в місяць. Рік II. ч. 2. Львів, 15. січня 1934. — Зміст: Осторога перед Новим Роком; Мистецький Вертеп; Львівський Йордан; Новорічне; Карнавалове. — Ілюстрації: Йордан на львівському Ринку; Ювилей 30-літньої праці Р. С. У. К.; На бенкеті Союзу Народів; „Для кожного відповідна зачіска"; Наївний політик; Новорічний танець народів. Одно число „Жорен" коштує 25 сот.

Останнє число „Жорен" звертає свою увагу головно вертепом з нагоди зачинення вистави АНУМ. Вертеп цей, написаний із шибеничним гумором, дуже злобно підмічує деякі характеристичні риси ріжних наших мистців і мистецьких критиків. Написаний так, що не ображує, а викликує щирий усміх, місцями повний сміх. Крім цього маємо тут дотепні фейлетони і силу дрібних жартів.

НАЗУСТРІЧ, *література, мистецтво, наука, громадське життя*. Двотижневик. Львів, ч. 2. 1. 1934, ціна 50 сот. Зміст: Д-р Василь Сімович: Український Рамперсвіль. — Два епізоди з волинської тривоги 1789 року. — С. Гординський: Виходь самотний... — Андре Моруа: Хвилини мовчанки полковника Брембля. — Мих. Рудницький: Похоронні ювилеї. — Михайло Островерха: З під пальм у снігові.— В. С.: Акад. Степан Смаль-Стоцький. — Василь Вериволя: Новий твір Максима Рильського. — Поет у чернечім панцирі. — С. Гординський: Лист до Олекси Грищенка. — Стефан Георге: Ходи у парк. Блиск і міць. Перекл. м. р. — С. Гординський: „Мальовані ворота" нашого Мутера. — О. Дніпровський: Майстерні сонети. — Василь Сімович: Стефаникова „Земля". (З приводу вистави в театрі „Заграва" у Львові 9. січня 1934). — Мартор: Премія Академії Ґонкурів. — Е. Козак: Критика. (Карикатура). — Всячина: Рукописи Пуанкаре на ліцитації. Нагорода м. Георге. Смерть Андрея Белого. Поль. літерат. нагорода. Мистецька хроніка. Літературна хроніка. Музикництво. Летіло 40 сорок. Хто дістане літературну нагороду? Часопис німецької еміграції. Бібліографія.

Це число має 14 ілюстрацій, дуже різноманітне і живе своїм змістом; вигляд і розклад матеріялу бездоганний. Крім новин із рідної літератури широко заступлена література чужинна.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок 22. І. о год. 7·30 веч. „Івар Крюгер".

Вівторок, 23. І. год. 7·30 веч. „Івар Крюгер".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок 22. І. о год. 7·30 веч. „Но, но, Нанетто".

Вівторок, 23. І. год. 7·30 веч. „Но, но, Нането".

Кіна.

АДРІЯ: „Буфальо Біл".

АПОЛЬО: „Перед матурою" (чеський звуковик в пісоньками Е. Ф. Буріяна).

АТЛЯНТИК: „Гріх одної ночі".

ВАНДА: „Брати Карамазови".

КАСІНО: „А. Л. 14 затонув".

КОЛІСЕЙ: „Божевільна вдовичка" та „Фукс у бігу".

КОПЕРНИК: „Шибеник в Еспанії".

МАРУСЕНЬКА: „Шибеник в Еспанії".

МІРАЖ: „Дике дівчина" (Кляра Бов).

МУЗА: „Серце велитня".

ПАЛЯС: „Велика княжна Олександра" (з Єрілою та Шлеваком).

ПАН: „Дочка полку" (Анні Ондра) та ревія.

ПАСАЖ: „Втрачений експрес".

ХИМЕРА: „Божевільна ніч у Зоо".

СТИЛЕВЕ: „Шпіон у масці" (Ганка Ордонівна) і ревія „Блакитний експрес" зі Ст. Стадниківною.

УТІХА: „Фліп і Флап у подружній неволі" та ревія.

Закордонне радіо.

Понеділок, 22. січня 1934.

Відень (506,8) 17·30, 32·35 Концерт, 19·26 „Сімоне Бонанегра" оп. Вердія, **Братислава** (298,8) 19·35 Вокальний реситаль, 20·40 Легка музика, **Брно** (325,4) 19·35 Концерт, 20·25 Спів, 20·45 Комедійка **Кошиці** (269.5) 17·00 Циг. орхестра, **Атльона** (531) 20·50, 22·15 Спів, **Гайльсберг** (291) 20·05 Шуманова симфонія ч. 3., 23·00 Бетовенові твори, **Кенігсвустергавзен** (1546) 17·30 Еспанські і мадярські танці, **Букарешт** (212,7) 18·15 Спів, **Будапешт** (549,5) Циг. музика, **Мілян**о (368,6) 11·15 Тріо, **Рим** (420,8) 13·00 Оп. музика.

Вівторок, 23. січня 1934.

Відень (506.8) 17·15 Віольончеля, 19·00 Настроєві образці (музика, спів), **Братислава** (298,8) 17·35 Скрипка, 20·45 Концерт військ. орхестри, **Кошиці** (269,5) 12·30 Концерт, **Прага** (470,2) 15·25 Пісні в супр. лютні, 21.30 Солісти, **Білгород** (437,3) 16·30, 19·00 Пісоньки, **Ковно** (1935) 19·30 Хор, **Рига** (238,5) 17·30 Вес. пісоньки, **Гайльсберг** (291) 23·00 Бетовенові твори, **Кенігсвустергавзен** (1546) 17·25 Романтичні й віденські пісні, **Лянгенберг** (455,4) 16·00 Концерт, 19·00 Оп. музика, **Мінхен** (405,4) Пісні, 19·00 Вес. авдиція, 22·35 Бетовенові твори. **Будапешт** (549,5) 13·30 Саксофон. 22·45 Циг. музика, **Мілян**о (368,6) 20·40 „Ля Чітароза" оп. Раппата. **Рим** (420,8) 16·30 Концерт, 21·00 Опера.

Львівське радіо.

Понеділок, 22. січня 1934.

5·15—8·10 Автомобільний рейд Монте Карльо, 12·05, 12·33 Популярний концерт із грам. плит, 13·25 Збіжева біржа. 15·30 Господарські вістки, 15·55 Джезова орхестра, 16·40 Лекція фр. мови, 16·55 Солісти (Протасевич, баритон), віольончеля, 17·50 Лекція стенографії, 18·45 Військ. орхестри (грам. плити), 19·05 Три знаки запиту, 19·15 Всячина, 19·25 Пісоньки Данового хору (грам. плити), 19·40, 19·45 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 21·15 Концерт: музика нев. Польщі, 21·50 Відчит, 22·00 Пісоньки (Юр. Алин, тенор), 23·05 Грам. плити.

Вівторок, 23. січня 1934.

7·00—7·00 Ранішня авдиція, 12·05, 12·15 Джезова орхестра, 12·30 Метеорольог. вістки, 15·25 Збіжева біржа, 15·30 Господарські вістки, 15·40 Фрагменти з музики п'єси „Трістан і Ізольда" (з грам. плит), 15·40 Куток мови, 16·55 Джез на два фортепяни, 17·25 Пісні, 1·50 Туристичний бюлетень, грамофон, 18·00 „15-ті роковини заг. образуючого шкільництва", 19·00 Повісти Як. Басермана, 19·15 Всячина, 19·25 Фейлєтон, 19·40, 19·45 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Трансмісія з Варшави: „Графиня Маріца" оп. Кальмана, літер. чвертьгодина „Жалісний флірт", 22·30 Танкова музика, 23·05 Танкова музика Дж. Гільтона (грам. плити).

Читайте „Діло"!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.